

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžr/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 5012200093
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5012200093.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: Q. T., nar. XX.XX.XXXX, W., právne zastúpenej: JUDr. Gabriela Kľačanová, advokátka, A. Kmeťa 28, Martin, proti odporcovi: Okresný úrad Martin, pozemkový a lesný odbor, P. Mudroňa 45, Martin, za účasti: Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor Martin, so sídlom Bottova 23, Martin, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. k. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.01.2012, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/7/2012-149 zo dňa 05.09.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľky proti výroku rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/7/2012-149 zo dňa 5. septembra 2017, ktorým zrušil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Martin č. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.01.2012 podľa § 250j ods. 2 písm. a) a e) O.s.p. za použitia § 250q ods. 3 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie, o d m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/7/2012-149 zo dňa 5. septembra 2017 v časti trov konania p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom podľa § 250 j ods. 2 písm. a/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) za použitia § 250q ods. 3 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p. zrušil rozhodnutie odporcu č. k. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.01.2012 a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. Zároveň odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 821,37 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že sa stotožnil so žalobnou námietkou navrhovateľky, že vo vzťahu k C-KN p. č. 1618/2, ktorá podľa identifikácie zo dňa 01.10. až 31.10.2005 je totožná s časťou PK parciel 1617, 1618 a 1619 a je vedená ako ostatná plocha o výmere 144 m², bolo potrebné, aby správny orgán skúmal, kedy došlo k jednotlivým prevodom vlastníckeho

práva k tejto parcele a či k nim nedošlo po účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z. v zmysle § 4 ods. 2, podľa ktorého by boli takéto prevody absolútne neplatné. Keďže správny orgán sa dôsledne týmito prevodmi nezaoberal a nevyslovil právny názor, či došlo k týmto prevodom po účinnosti zákona č. 503/2003 Z. z. alebo pred jeho účinnosťou a teda, či je potrebné ďalej konať s účastníkmi konania aj s osobami, ktoré sú v súčasnej dobe vedené na liste vlastníctva, podľa krajského súdu jedná sa o vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dodal, že tiež bude potrebné vyhodnotiť, či existuje prekážka podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona, t. j. či bol pozemok po prechode vlastníctva štátu zastavaný, a to zistením jeho prípadnej skutočnej zastavanosti ku konkrétnemu dátumu.

V ďalšom konštatoval, že námietka navrhovateľky, že odporca porušil jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote bola dôvodná, avšak nedodržanie lehôt na vydanie rozhodnutia v zmysle Správneho poriadku samo o sebe nie je vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia poznamenal, že táto je formulovaná všeobecne a z tohto dôvodu nebolo možné na ňu prihliadnuť. Ak navrhovateľka uviedla, že v rozhodnutí sú uvedené niektoré skutkové okolnosti, ale nie je zhodnotený ich právny význam, nebolo jasné, ktoré skutkové okolnosti mala navrhovateľka na mysli. Námietka, že odporcom uvedené ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého rozhodol je nedostatočné, tiež podľa krajského súdu nebola dôvodná, pretože v rozhodnutí boli uvedené všetky relevantné právne predpisy, resp. konkrétne ustanovenia zák. č. 503/2003 Z. z., ktoré boli na konkrétny prípad použité.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že prihliadol na ďalšie vady napadnutého rozhodnutia, ktoré v opravnom prostriedku namietané neboli, pretože tieto vady sú zásadného charakteru a bude potrebné ich v ďalšom správnom konaní odstrániť. Uviedol, že v ďalšom konaní bude preto potrebné ustáliť jednotlivé majetkové podiely po právnych predchodcov oprávnenej osoby, ktorých uviedla v reštitučnej žiadosti a rozhodovať len o týchto podieloch. Bude tiež potrebné v odôvodnení rozhodnutia uviesť konkrétne príbuzenské, resp. iné väzby, podľa ktorých je navrhovateľka oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. a to vo vzťahu k pôvodným vlastníkom označeným v reštitučnej žiadosti. Ďalej bude potrebné skúmať aj vo vzťahu k ďalším C-KN parcelám vzniknutým z pôvodných PK parciel p. č. 1617 a 1619, či k prevodom vlastníckeho práva z povinnej osoby došlo pred účinnosťou zákona č. 503/2003 Z. z. (v tom prípade nebude potrebné konať s týmito vlastníkmi ako s účastníkmi konania) alebo po účinnosti tohto zákona (v tom prípade bude potrebné s týmito osobami zapísanými na LV konať ako s účastníkmi reštitučného konania, pretože ich práva môžu byť vydaným rozhodnutím dotknuté).

Súd ako nedôvodnú vyhodnotil ďalšiu námietku navrhovateľky, ktorá spočívala v tom, že nesúhlasila s vydaním čiastkových rozhodnutí. K tomu krajský súd uviedol, že tým, že správny orgán vo veci reštitučného nároku vydáva čiastkové rozhodnutia, nie sú žiadnym spôsobom jej práva a právom chránené záujmy dotknuté. Preto nesúhlas navrhovateľky s tým, aby odporca rozhodol o jej uplatnenom nároku po častiach, ktorý bol ako námietka taktiež uvedený v opravnom prostriedku, vyhodnotil krajský súd ako právne irelevantný. Poznamenal, že vydávanie čiastkových rozhodnutí nie je podmienené súhlasom účastníkov konania. Právo účastníka konania týmto spôsobom určovať procesný postup správneho orgánu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Ide o subjektívny postoj navrhovateľky, ktorý správny orgán nemusí zisťovať, pretože nie je podmienkou procesného postupu.

Ako plne nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku navrhovateľky, že Slovenský pozemkový fond nie je účastníkom súdneho konania a pokiaľ sa súd domnieval, že sa má súdneho konania zúčastniť, mal o tejto skutočnosti rozhodnúť.

Čo sa týka námietky, že správny orgán vydávaním čiastkových rozhodnutí porušil princíp právnej istoty a je to priamo v rozpore so zákonom č. 503/2003 Z. z., súd poukázal na odôvodnenie rozsudku.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., tak že navrhovateľke, ktorá bola v konaní úspešná, priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Súd priznal navrhovateľke náhradu za úkony právnej pomoci:

- 1) prevzatie a príprava (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej len „vyhláška“) vo výške 127,16 Eur + režijný paušál 7,63 Eur;
- 2) podanie žalobného návrhu (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky) 127,16 Eur + režijný paušál 7,63 Eur;
- 3) ďalšia porada s klientkou zo dňa 30.05.2012 (§ 14 ods. 4 písm. a) vyhlášky) vo výške 42,38 Eur + režijný paušál 7,63 Eur. Vzhľadom na obsah záznamu z tejto porady, súd považuje za účelnú túto poradu len v rozsahu maximálne 1 hodiny a nie ako ju uplatnila právna zástupkyňa navrhovateľky v rozsahu, ktorý presiahol 1 hodinu. Z uvedeného záznamu vyplýva, že sa týkal nielen oboznámenia sa so súdnym spisom a s dôkazmi, ktoré tvoria súdny spis po podaní opravného prostriedku, ale aj poučenia v rámci Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa týkajú všeobecne rozhodnutí súdov, prípustnosti opravného prostriedku, vysvetlenie procesných práv navrhovateľky v súvislosti jej subjektívnou situáciou (PN) atď. Taktiež oboznámenie sa s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v inom súdnom konaní nie je informáciou, ktorá bezprostredne súvisí s prejednáványm prípadom. Preto súd ako účelnú trovu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. priznal navrhovateľke odmenu za tento úkon vo výške 1/3-iny základnej sadzby v zmysle § 14 ods. 4 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 42,38 Eur;
- 4) účasť na pojednávaní dňa 06.07.2012 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky) 127,16 Eur + režijný paušál 7,63 Eur + náhrada za stratu času za dve polhodiny (Martin - Žilina a späť) po 12,71 Eur, spolu náhrada za stratu času 25,42 Eur + cestovné na trase Martin - Žilina a späť 9,44 Eur;
- 5) odvolanie zo dňa 30.08.2012 127,16 Eur + 7,63 Eur režijný paušál;
- 6) účasť na pojednávaní 05.09.2017 147,33 Eur + 8,84 Eur režijný paušál + náhrada za stratu času za dve polhodiny (Martin - Žilina a späť) po 14,73 Eur, spolu náhrada za stratu času 29,46 Eur + cestovné na trase Martin - Žilina a späť 11,71 Eur.

Náhrada za úkon nahliadnutie do súdneho spisu uplatnený podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky podľa krajského súdu nespadá pod toto ustanovenie, pretože sa nejedná o účasť pri vyšetrovaní úkone, ani úkone pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania, nejedná sa ani o konanie pred súdom alebo iným orgánom a ani nejde o ďalšie skutkové podstaty uvedené v tomto ustanovení. Nahliadnutie do súdneho spisu tiež nie je takým úkonom právnej služby, za ktorý by samostatne patrila odmena podľa vyhlášky, pretože je subsumované v úkone právnej pomoci prevzatie a príprava zastúpenia, kedy sa logicky právny zástupca musí oboznámiť (nie je vylúčené, že aj niekoľkokrát) so súdnym spisom, aby mohol kvalifikovane pripraviť zastúpenie. Oceňovanie každého nahliadnutia do spisu by podľa názoru správneho súdu znamenalo duplicitnú trovu, preto nebolo možné použiť ani § 14 ods. 8 vyhlášky, tak navrhovateľke náhrada týchto trov nepatrí.

Súd nepriznal právnej zástupkyňi navrhovateľky taktiež náhradu za úkon vyjadrenie do konania na výzvu súdu zo dňa 07.08.2017. Tento úkon bol na zväžení právnej zástupkyne, či ho vykoná alebo nie, súd jej povinnosť vyjadriť sa k vyjadreniu zástupcu účastníka konania neuložil. Ďalej v tomto podaní uvedené námietky k vyjadreniu zástupcu účastníka boli v plnom rozsahu správnym súdom vyhodnotené ako nedôvodné, preto toto podanie nemôže považovať za podanie, ktoré by malo akýkoľvek vplyv na meritórne rozhodnutie konajúceho súdu. Konštatovať, že toto podanie neobsahuje v sebe tie isté námietky, pre ktoré bol zrušený pôvodný rozsudok prvostupňového súdu, ani námietky, pre ktoré bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR. Jediný nedostatok vytýkaný Ústavným súdom SR, a to nedoručenie vyjadrenia SPF právnej zástupkyňi navrhovateľky, bol prvostupňovým súdom odstránený pred podaním vyjadrenia zo dňa 05.09.2017. Námietky právne zástupkyne ohľadom otázok, ktoré mal v novom rozhodnutí posúdiť prvostupňový súd (vysporiadanie sa s otázkou procesno - právneho postavenia SPF v konaní a opätovné posúdenie zákonnosti rozhodovania o reštitučných nárokoch po častiach), boli v tomto podaní opätovne zopakované a aj rozšírené, avšak ako bolo vyššie uvedené, boli prvostupňovým správnym súdom vyhodnotené ako v plnom rozsahu nedôvodné a nespôsobilé zvrátiť právne posúdenie prvostupňového súdu už vykonané v skôr zrušenom prvostupňovom rozsudku. Preto súd konštatoval, že trova za takéto vyjadrenie k vyjadreniu zástupcu účastníka nemôže byť považovaná ako účelne vynaložená. Inak povedané, rozhodnutie správneho orgánu bolo zrušené z iných dôvodov ako z dôvodov, na ktoré právna zástupkyňa poukazovala v inkriminovanom vyjadrení a tieto dôvody sú právne irelevantné. Zároveň nie je možné konštatovať, že vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie bolo zrušené, možné priznať ako účelne vynaloženú trovu odmenu za akýkoľvek úkon právnej pomoci

vykonaný právnu zástupkyňou navrhovateľky, ale vždy musí ísť o úkon, ktorý je v priamej súvislosti s dôvodmi, pre ktoré bolo napadnuté rozhodnutie zrušené. Celkovo tak krajský súd priznal 821,37 Eur.

Navrhovateľka sa proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote odvolala s tým, že čo do merita veci odvolanie podala s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ O.s.p., čo do výroku o trovách konania podala odvolanie vo výške 369,95 eur, ktorých náhradu správny súd navrhovateľke nepriznal. Navrhovateľka mala za to, že správny súd právnu vec nesprávne právne posúdil, pričom toto nesprávne právne posúdenie robí nezrozumiteľným celý napadnutý rozsudok.

Predovšetkým uviedla, že podala žalobný návrh na správny súd, v ktorom jednoznačne určila okruh účastníkov konania v súlade s ust. § 250m O.s.p. Pokiaľ sa prvostupňový súd domnieval, že sa predmetného súdneho konania majú ako účastníci správneho konania zúčastniť ešte ďalšie subjekty, mal podľa presvedčenia navrhovateľky o takejto skutočnosti rozhodnúť uznesením o pribratí vedľajšieho účastníka do konania.

Ďalej uviedla, že prvostupňový súd síce zrušil rozhodnutie odporcu, ale podľa názoru navrhovateľky nesprávne právne posúdil odvolacie dôvody uvádzané navrhovateľkou. Navrhovateľka vyjadrila názor, že odporca ako správny orgán má viesť správne konanie podľa príslušných ustanovení Správneho poriadku, avšak správne konanie nemôže byť jeho svojvôľou. Odporca vydal dve čiastkové rozhodnutia v dňoch 11.01.2012 a 12.01.2012, čo je podľa názoru navrhovateľky porušením princípu právnej istoty a je to aj v priamom rozpore so zákonom 503/2003 Z. z., pretože môže dôjsť k situácii, že v čiastkových rozhodnutiach navrhovateľka nebude spĺňať kumulatívne podmienku výmery nad 400 m² a zároveň hodnoty pozemkov väčšej ako 166 EUR, aj keď jej celkový uplatnený nárok zákonom špecifikované podmienky kumulatívne spĺňa.

V ďalšom vyjadrila názor, že ak generálny riaditeľ Slovenského pozemkového fondu vykonal výklad právnej úpravy bez výslovného zákonného splnomocnenia na zaujatie právne záväzného stanoviska k právnej úprave, konal tak nad rámec zákona, za podmienok a spôsobom, ktorý nie je v súlade so zákonom. Dodala, že výklad zákona nemôže byť arbitráry, bez ohľadu na skutočnosť, ktorý subjekt výklad podáva.

Navrhovateľka opätovne vyjadrila názor, že odvolaním napadnuté rozhodnutie odporcu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

Za nesprávne považovala navrhovateľka aj rozhodnutie krajského súdu v časti, v ktorej navrhovateľke nepriznal právo na náhradu trov súdneho konania vo výške 369,95 eur (1.191,32 eur - 821,37 eur = 369,95 eur). Navrhovateľka vyjadrila právny názor, že všetky úkony, ktoré jej právna zástupkyňa v prejednávanej právnej veci urobila, boli vykonané účelne a v priamej príčinnej súvislosti s prejednanou vecou, a teda jej malo byť priznané právo na úplnú náhradu trov konania podľa ust. § 250k ods. 1 prvej vety O.s.p., pričom ešte aj tie trovy konania, ktoré priznané boli, konajúci správny súd podľa navrhovateľky nesprávne spočítal.

Navrhovateľka namietala taktiež to, že odporca nepredložil do súdneho konania úplný, zažurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúcich sa veci, vrátane originálov dokladov o doručení rozhodnutí. Nárok navrhovateľky bol uplatnený v mesiaci december 2004, pričom odporca každý rok priradľoval správne konaniu nové číslo. Odporca predložil súdu ako správny spis len dva šanóny, do ktorých povyberal niektoré z listín, tvoriacich originálny správny spis, jednotlivé listy nie sú očíslované a ani pevne spojené, čím správny orgán porušil svoju zákonnú povinnosť bez meškania predložiť administratívny spis v rozpore s ust. § 250d ods. 1 O.s.p. Procesné pochybenie odporcu (neúplnosť spisu), má podľa navrhovateľky za následok nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia ako takeého, čo je samostatným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 250j ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si navrhovateľka uplatnila

právo na náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 156,17 eur za jeden úkon právnej služby á 147,33 eur + jeden režijný paušál á 8,84 eur za spísanie odvolanie podľa ust. § 14 ods. (1) písm. b) vyhlášky.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril v podaní z dňa 13.10.2017, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom navrhovateľky, ktorý špecifikovala v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Ďalej uviedol, že má za to, že Slovenský pozemkový fond je účastníkom konania, nielen pred správnym orgánom, ale aj tomu nadväzujúcich súdnych konaní v rámci odvolacieho konania pred správnym súdom. Pre úplnosť však poznamenal, že postavenie účastníka konania taktiež vymedzuje ust. § 14 zákona o správnom konaní.

Správny orgán vyjadril nesúhlas s tvrdením navrhovateľa, že pri vydaní viacerých rozhodnutí by bol ukrátený o možnosť poskytnutia náhrady v náhradnom pozemku, odvolávajúc sa na ust. § 6 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. (Náhradný pozemok sa prevedie na oprávnenú osobu, ak jej bol rozhodnutím priznaný nárok na náhradu za pozemky, ak výška takého nároku predstavuje výmeru nad 400 m² a ak nárok v peniazoch je väčší ako 166 eur). Podľa informácie z prostredia Slovenského pozemkového fondu, priznané právo na náhradu za nevydané pozemky uvedené vo viacerých rozhodnutiach, ktorých výška bola stanovená znaleckým posudkom sa sčíta dohromady a oprávnenej osobe sa poskytne náhrada ako súčet náhrad uvedených v jednotlivých rozhodnutiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie voči výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bolo podané neoprávnenou osobou.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade šlo o otázku subjektívnej legitímácie na podanie odvolania. Podľa § 201 veta prvá O.s.p. môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. To však neznamená, že každý účastník konania je oprávnený na podanie odvolania; odporovalo by to totiž funkcii a povahe odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý dáva zákon účastníkovi konania na to, aby sa mohol domôcť nápravy, ak mu bola rozsudkom súdu prvého stupňa spôsobená ujma na jeho právach. Či k takejto ujme naozaj došlo sa neposudzuje abstraktne, ale konkrétne - vo vzťahu k návrhu vo veci samej, ktorý účastník predložil v konaní pred súdom prvého stupňa. Tento návrh je základom rozhodnutia súdu prvého stupňa a iba z neho možno vychádzať pri posudzovaní, či je odvolateľ oprávnený domáhať sa nápravy, a teda nie zo subjektívneho presvedčenia účastníka konania o dôsledkoch vyplývajúcich pre neho z rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ak teda súd prvého stupňa odvolateľovmu návrhu vyhovel v plnom rozsahu, nemôže sa tento cítiť rozhodnutím súdu poškodený, a nie je preto ani oprávnený sa proti nemu odvolať.

Rovnako to bolo aj v posudzovanom prípade - odvolateľka ako navrhovateľka v konaní pred prvostupňovým súdom žiadala v odvolaní zo dňa 14.02.2012 zrušenie napadnutého rozhodnutia odporcu č. ObPÚ-2012/00258-III.-URB zo dňa 12.01.2012 o navrátení vlastníctva a priznaní práva na náhradu a vrátenie veci odporcovi na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania v uplatnenej výške.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. odvolanie navrhovateľky voči výroku rozsudku krajského súdu, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ako podané neoprávnenou osobou, odmietol.

Vo vzťahu k výroku rozsudku krajského súdu v časti trov konania odvolací súd uvádza, že jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky v danej časti nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je v predmetnom výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd vychádzajúc z odvolacích námietok navrhovateľky konštatuje, že táto v odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu v časti trov konania namietala, že všetky ňou uplatnené úkony boli vykonané účelne a v priamej súvislosti s prejednávanou vecou. Navrhovateľka sa nestotožnila s tým, ako krajský súd krátil odmenu za niektoré uplatnené úkony a mala za to, že rozsudok krajského súdu nie je v časti trov konania správny.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu pripojeného spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

V prvom rade dáva odvolací súd do pozornosti, že bol správny postup krajského súdu, ktorý v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. priznal úspešnej navrhovateľke právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Krajský súd podrobne rozviedol, za ktoré úkony právnej pomoci nepriznal navrhovateľke náhradu resp. náhradu krátil za súčasného uvedenia dôvodov, pre ktoré boli príslušné úkony vyhodnotené súdom ako nedôvodné. Odvolací súd má za to, že náležité odôvodnenie krajského súdu v časti trov konania je postačujúce na konštatovanie správnosti a zákonnosti predmetného rozsudku krajského súdu.

Odvolací súd vo svetle uvedeného konštatuje, že krajský súd sa s právnymi námietkami navrhovateľky v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že navrhovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal a odporca na ich náhradu nemá zákonný nárok.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.